

## Arrest

nr. 183 735 van 13 maart 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake:     1. X  
              2. X  
              3. X  
              4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LANCKRIET *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine, een soenniet afkomstig uit Bagdad. U bent gehuwd met A. J. A. A. (...) (ov (...)), met wie u vier kinderen heeft: B. Y. A. A. (...) (ov (...)), D. Y. A. A. (...) ((...)), I. Y. A. A. (...) en R. Y. A. A. (...). U woonde met uw gezin in het Al Shaab district van Bagdad. In de jaren '90 kocht u in naam van uw vader en met diens fondsen een lap onvruchtbare*

landbouwgrond, in de speculatie dat de grond ooit tot profijtelijker bouwgrond zou worden omgedoopt. U (in naam van uw vader) bezat 5 stukken grond van 100m<sup>2</sup> elk, in een gezamenlijk perceel met nog een 60-tal andere landeigenaars. U liet de grond braak.

In 2009 werd u door uw schoonbroer, die in de immobiëlensector werkzaam is, ingelicht dat uw grond bebouwd was en er mensen woonden. Toen u ter plaatse ging diende u inderdaad vast te stellen dat uw grond verdeeld was in percelen en deze door onbekenden bebouwd was. Toen u verhaal haalde bij de huidige bewoners, verklaarden zij dat ze de grond rechtmatig gekocht hadden van een vastgoedmakelaar, en lieten u de eigendomsakte zien. U informeerde deze mensen dat u de enige rechtmatige eigenaar was en de eigendomsaktes vervalst waren. Vervolgens probeerde u herhaaldelijk de bewuste vastgoedmakelaar, S. A. H. (...) van vastgoedkantoor A. (...), te bereiken. Zijn kinderen, die samen met hun vader het kantoor runden, wezen u telkens de deur met de boodschap dat hun vader niet thuis was. Uiteindelijk kwamen de familie van S. (...) naar uw huis om u met aandrang te vragen hen gerust te laten. Ook de andere eigenaars van het perceel landbouwgrond waren op de hoogte gekomen van het bedrog. In een collectieve klacht brachten jullie de zaak voor de rechtbank in 2010. Aangezien het een conflict betrof over landbouwgrond verklaarde de rechtbank zich onbevoegd, en verwees de rechtbank jullie naar de stammen om het conflict op te lossen.

Intussen kreeg S. (...) echter problemen met de nieuwe eigenaars aan wie hij uw grond had verkocht, aangezien deze na uw bezoek op de hoogte waren gekomen dat zij slechts valse eigendomsaktes bezaten. S. (...) werd door hen bedreigd, ze eisten de legitieme eigendomsaktes omdat ook zij bedrogen waren door S. (...). Omwille hiervan richtte S. (...) zich tot u in de hoop het op een akkoord te kunnen gooien om van u de authentieke eigendomsaktes te kunnen verkrijgen. Begin 2012 kwam S. (...) naar u en uw vader, en bood jullie ter compensatie van uw verloren grond 2 stukken grond van elk 100m<sup>2</sup> in de nieuwe verkaveling aan. U en uw vader weigerden deze in uw ogen onrechtvaardige deal en eiste meer. Immers, hoewel u de grond gekocht had voor 15 miljoen Iraakse dinar en S. (...) u een bod deed ter waarde van 20 miljoen, was de grond in verkavelde vorm veel meer waard dan wat S. (...) u bood. Na de weigering van dit bod ontstond een hevige discussie en werden er bedreigingen geuit. Sindsdien kreeg u regelmatig telefonische bedreigingen. Omwille hiervan verhuisde u van de Thaalbe wijk naar de Besatheen wijk.

In oktober 2012 overleed uw vader na een slepende ziekte. Zodoende werd de grond een erfgoed, te verdelen over alle kinderen van uw vader. Hoewel u uw broer en zussen op de hoogte bracht van het feit dat de grond problemen opleverden, weigerden uw oudere broer en uw vijf zussen de grond onder zijn waarde te verkopen. U verklaarde dit ook aan de advocaat die de belangen van alle gedupeerden had behartigd in 2010, en die nu in nauw contact met S. (...) en de huidige bewoners van uw grond en de verdere onderhandelingen voerde. Desondanks werd enkel u bedreigd.

Omwille van de slechte faciliteiten in de Besatheenwijk verhuisde u na een jaar ongeveer opnieuw naar de Thaalbewijk. Uw echtgenote richtte er een kleuterschool op waarvoor ook u werkzaam was.

In september of oktober 2013 echter, toen u en uw gezin op bezoek waren bij de ouders van uw echtgenote, kreeg u telefoon van uw buurman, tevens familie. Hij waarschuwde jullie dat onbekenden aan jullie huis stonden en naar u kwamen vragen om de grondkwestie op te lossen. Het was duidelijk dat deze personen slechte bedoelingen hadden. Jullie keerden niet meer terug naar huis, maar besloten het land te verlaten. Op 27/09/2013 reisde u met uw gezin legaal naar Turkije. Daar verbleef u een kleine twee jaar. Vanwege het ontbreken van toekomstperspectieven, werk en scholingsmogelijkheden voor uw kinderen besloot u verder te reizen naar Europa. In de zomer van 2015 verliet u Turkije. U stak de zee over per boot en arriveerde op het Griekse eiland Mytilini, vanwaar jullie doorreisden naar het Griekse vasteland, om na een tocht over land uiteindelijk België bereiken op 23/07/2015. Een dag later dienden u, uw echtgenote en uw oudste twee kinderen elk een asielaanvraag in.

Ter staving van uw aanvraag legt u volgende documenten neer: een foto van uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw gezin, een kopie van jullie paspoorten en visa, uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, de eigendomsdocumenten van uw grond en uitspraak van de rechtbank, een foto van de overlijdensakte van uw vader, uw rijbewijs en een werkbadge.

#### B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen zou kennen in Irak omdat u door verschillende mensen zou zijn bedreigd nadat u ontdekte dat u door een vastgoedmakelaar werd opgelicht in een zaak rond grondspeculatie. U en uw gezinsleden zijn er echter niet in geslaagd een ernstige vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak aannemelijk te maken. Zo kan het CGVS nog aannemen dat u mede-gedupeerde was in een zaak van vastgoedoplichting, maar zijn de concrete bedreigingen en vervolgingsfeiten waarvan u naderhand het slachtoffer zou zijn geworden, ongeloofwaardig. Zo zijn uw verklaringen op verschillende vlakken weinig aannemelijk, zijn uw verklaringen en die van uw gezinsleden, die allen omwille van dezelfde motieven een asielaanvraag indienden, op talrijke punten onderling tegenstrijdig, en stemt de informatie in uw documenten niet overeen te stemmen met jullie verklaringen.

Vooreerst blijken de verklaringen van u en uw gezinsleden weinig compatibel aangaande een aantal belangrijke kernpunten van jullie asielrelaas. Zo legden jullie allen uiteenlopende verklaringen af over de identiteit van jullie vervolgers en gaven jullie verschillende versies over de evolutie van de door jullie aangehaalde problemen. Immers, u stelde dat u werd opgelicht door een zekere S. A. H. A. J. (...) van vastgoedkantoor A. (...) en diens kinderen, en dat u na enige jaren door hem, zijn beide zonen en de – u onbekende – kopers van uw grond belaagd werd (CG p.3-5). Uw echtgenote daarentegen stelde dat de grond door “milities” was ingepalmd (CG vrouw p.3, p.6). Gevraagd welke militie dit dan zou zijn, kon zij niet verder preciseren. Ze ontkende echter wel expliciet dat de grond zou ingenomen zijn door een bedrijf of door particulieren (CG vrouw p.3, p.6). Jullie verklaringen blijken dan ook in grote mate tegenstrijdig, hoewel het de kern van jullie gedeelde asielrelaas betreft. Ook uw zoon en dochter blijken beiden geen kennis te hebben over de identiteit van jullie belagers (CG zoon p.2-4, 6, CG dochter p.2-4).

Uw zoon vermeldde wel nog dat u een immokantoor zou hebben aangezocht om de grond te koop te stellen, maar deze vastgoedmakelaar, wiens identiteit hij overigens niet kent, zou volgens uw zoon helemaal niets te maken hebben met de bedreigingen waarvan u het slachtoffer werd (CG zoon p.6-7). Indien u daadwerkelijk bedreigd zou zijn door uw oplichters, mag aangenomen worden dat uw gezinsleden beter op de hoogte zouden zijn van de identiteit van uw belagers. Dat uw gezinsleden er niet in slagen om helder en coherent weer te geven wie jullie precies zouden vrezen, ondermijnt dan ook de ernst en geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten reeds in ernstige mate.

Er vallen nog meer tegenstrijdigheden in jullie verklaringen op te merken. Volgens uw echtgenote zou (het enige) bod op de reeds ingepikte gronden er immers reeds in 2010 zijn gekomen (CG vrouw p.5). U en uw dochter situeerden het uitbrengen van dit bod echter pas twee jaar later, met name in 2012 (CG p. 5, 9-10 en CG dochter, p.3), terwijl uw zoon aangaf dat het in 2013 was, slechts enkele maanden voor jullie vertrek uit Irak, en al na de eerste bedreigingen (CG zoon p.3-4). Wanneer uw echtgenote geconfronteerd werd met deze relatief grote discrepantie tussen haar verklaringen en uw verklaringen, volhardde ze slechts in haar eigen versie, wat de vastgestelde tegenstrijdigheid uiteraard niet opheft (CG p. 8). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat dit afgewezen bod het keerpunt vormde in de aard van uw contact met S. (...) en aanverwanten en de directe aanleiding vormde voor de bedreigingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden (CG p.10). Voordien probeerde u immers tevergeefs zélf contact te zoeken met S. (...) (CG p.7-8). Jullie sterk uiteenlopende verklaringen over de situering van deze cruciale kentering, gaande van 3 jaar voor vertrek uit Irak tot enkele maanden voor jullie vertrek, zijn dan ook pertinent.

Uw echtgenote gaf verder nog aan dat jullie verhuis van de Besatheen naar de Thaalbe wijk in hoofdzak werd ingegeven door de bedreigingen en problemen rond de grondkwestie (CG vrouw p.2 e.v., p.8), hoewel dit door u en uw zoon uitdrukkelijk ontkend werd (CG p.10-11, CG zoon p.2, 5), wat ook bevestiging vindt in de verklaringen van uw dochter (CG dochter p. 2).

Aangezien deze elementen de kern raken van uw asielrelaas, komt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig in het gedrang. Van gezinsleden die allen omwille van dezelfde problemen een asielaanvraag indienen, mag worden verwacht dat zij minstens over de kernpunten van de asielmotieven op de hoogte zijn en heldere, coherente verklaringen kunnen afleggen over de actoren van vervolging en het verloop van de reeds ondergane vervolgingsfeiten kunnen schetsen. Te meer daar jullie allen onder hetzelfde dak woonden in jullie land van herkomst, samen het land verlieten en ook na aankomst in België, waar jullie samen een asielaanvraag indienden, nog steeds samenwonen, mag verwacht worden dat jullie coherenter verklaringen afleggen over de kern van jullie asielaanvraag.

Waarover jullie allen wel eenzelfde verklaring afleggen is het laatste, beslissende incident dat de directe aanleiding vormde voor jullie vertrek, met name dat onbekenden naar jullie huis kwamen in september 2013 (u corrigeerde zichzelf naar oktober 2013, CG p.11) en bedreigingen uitten, na een jaar van relatief normaal leven (CG p. 11, CG vrouw p. 2, 4, CG zoon p. 2, CG dochter p. 4). Echter, op de door u voorgelegde kopies van jullie reispaspoorten blijkt duidelijk dat deze reispaspoorten reeds enkele maanden eerder, in mei en juni 2013, werden uitgereikt. Bovendien werden ook jullie Turkse visa, waarmee jullie Turkije legaal inreisden, reeds op 13/06/2013 uitgereikt door de Turkse ambassade. Deze visa werden door de Turkse autoriteiten afgestempeld bij het betreden van het Turkse grondgebied, dit op 28/06/2013, zijnde 3 à 4 maanden vóór het door jullie allen aangehaalde doorslaggevend incident van september/oktober 2013. Deze vaststelling ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het bewuste incident voor jullie huis in september 2013, aangezien blijkt dat jullie reeds maanden voor dit incident reispaspoorten hadden geregeld en naar Turkije waren afgereisd. Hoewel jullie paspoorten eveneens een Turkse uitreisstempel bevat, toont dit geenszins aan dat jullie na het eventuele verlaten van het Turkse grondgebied (reeds na 4 dagen in plaats van de beweerde 2 jaar) nog naar Irak zouden zijn teruggekeerd. Evengoed reisden jullie verder naar een ander land, aangezien

de voorgelegde pagina's uit jullie paspoorten geen andere dan de Turkse inreisstempels tonen. Uiteraard wordt jullie algehele geloofwaardigheid door deze vaststelling sterk aangetast.

Voorts valt op dat de door u aangehaalde vervolgingsvrees gerelateerd is aan een grondconflict in verband met een grond in gemeenschappelijk familiebezit (CG p.7). Na de dood van uw vader zouden u en uw broer en zussen allen eigenaar geworden zijn van deze grond. Hoewel u uw belagers aangaf dat hierdoor elke beslissing over deze grond door alle kinderen van uw vader diende genomen te worden en u niet bij machte was om alleen over de kwestie te beslissen (CG p.10-11), zou u desondanks als enige omwille van deze grond bedreigd zijn (CG p. 12-13). Uit uw verklaringen blijkt verder dat zowel uw oudere broer als vier van uw vijf zussen nog steeds in Irak wonen, zonder problemen te kennen omwille van de grondkwestie (Ibid.). Deze vaststelling dat u als enige van uw familie gevisieerd wordt omwille van een grond in familiebezit was, hetgeen bovendien bekend was bij uw belagers, is uiteraard opmerkelijk. Hiermee geconfronteerd, kwam u weinig verder dan te stellen dat u zich in hoofdzaak met de grondspeculatie bezighield en uw broer en zussen ver weg woonden. Aangezien u ten overstaan van de DVZ nog aangaf dat uw oudere broer en vier zussen in Bagdad woonden, net als u, kan dergelijke zwakke uitleg niet overtuigen. Dat verder uit uw verklaringen blijkt dat u uw broer en zussen daarenboven niet volledig op de hoogte zou hebben gebracht over de ernst van de problemen die u omwille van deze gemeenschappelijke grond kende, hoewel hun weigering om onder de prijs te verkopen u net in deze benarde positie zou hebben gebracht (CG p. 13-14), is evenmin aannemelijk.

Hoewel het CGVS op zich niet betwist dat uw familie (en bij uitbreiding 65 andere eigenaars, overigens zowel sjiiten als soennieten) mogelijk benadeeld werden in een vastgoedkwestie, dient vastgesteld dat u de vervolgingsfeiten die hieruit zouden zijn voortgevloeid, met name telefonische en fysieke bedreigingen, niet aannemelijk heeft weten maken. Hier dient aan toegevoegd dat werd vastgesteld dat de overige gedupeerden van deze mogelijke oplichtingszaak, met name uw broer en vier van uw vijf zussen, nog gewoon in Bagdad/Irak blijken te wonen, zonder er noemenswaardige problemen te kennen. Al deze elementen wijzen niet op daden van vervolging die zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, dan wel het samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (Vreemdelingenwet, art. 48/3 §2 a en b).

Uw zoon, echtgenote en dochter vermelden in de marge van hun gehoor nog dat uw zoon werd lastiggevalen op school en onderweg naar school (CG zoon p.7, CG dochter p.4-5, CG vrouw p.8). Voor wat betreft de pesterijen waarvan hij en enkele andere leerlingen het slachtoffer werden omwille van hun soennitische strekking, komt het CG tot de conclusie dat deze feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag te kunnen worden beschouwd. Immers, zo vermeldde uw zoon enkel uw problemen als reden voor jullie vertrek uit Irak (CG zoon p.2). Gevraagd waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Irak wees hij opnieuw op de dreigementen aan uw adres en de algemene problemen in Irak, maar niet naar zijn persoonlijke situatie (CG p.7). Verder blijkt dat hij ondanks de pesterijen steeds naar school bleef gaan in de (sjiitische) wijk Shaab. Indien de pesterijen die uw zoon te verduren kreeg dermate zwaarwichtig zouden geweest zijn, mag verwacht worden dat hij stappen zou ondernomen hebben om zich hieraan te onttrekken, bijvoorbeeld door naar een andere school te gaan. Dat zijn school de enige school zou zijn in Shaab en andere scholen ver zijn, is geen ernstig argument (CG zoon p.7). Bovendien valt op dat u zelf deze problemen nooit vermeldde, wat de ernst ervan verder relativeert. Uit de verklaringen van uw echtgenote kan evenmin worden afgeleid dat deze problemen dermate ernstig zouden zijn geweest dat ze een eventuele terugkeer naar Irak zouden onmogelijk maken (CG vrouw p.8).

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Jullie identiteitskaarten, woonstkaart, rantsoenkaart, uw rijbewijs, een werkbadge en kopies van jullie paspoorten bevatten in hoofdzaak identiteits- en herkomstgegevens, die hier echter niet betwist worden. Ook de door u voorgelegde eigendomsakte, kopie van overlijdensakte van uw vader en juridische documenten in verband met de grond in kwestie bevatten eveneens geen informatie met betrekking tot door het CGVS betwiste elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw

administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het

vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de

*veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).*

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste en tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van vierde verzoekende partij, zijnde de dochter van eerste en tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar vader.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad merkt op dat verzoekende partijen zich, wat betreft de vluchtelingenstatus, beperken tot het verwijzen naar hun profiel als soenniet. Zij voeren aan dat verwerende partij op geen enkele wijze rekening gehouden heeft met het vaststaande geweld van de sjiiitische milities jegens soennieten en menen dat hen de vluchtelingenstatus toegekend dient te worden. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voorts op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissingen *in concreto* trachten te weerleggen. Zij ondernemen geen enkele poging om met concrete argumenten de verschillende in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden te weerleggen. Bijaldien worden de motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, als onbetwist en vaststaand beschouwd. De desbetreffende vaststellingen door verwerende partij aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan dit relaas. Daar waar verzoekende partijen erop wijzen dat zij soennieten zijn en het geweld vanwege de sjiiitische milities ten aanzien van soennieten benadrukken, bemerkt de Raad nog dat, hoewel verzoekende partijen kunnen worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantonen en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soennieten zijn en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zouden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Dit geldt des te meer nu aan het door hen voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier Y. A. J. J. en A. J. A. A., stuk 13, landeninformatie, deel 2; administratief dossier B. Y. A. A., stuk 9, landeninformatie, deel 2; administratief dossier D. Y. A. A., stuk 12, landeninformatie, deel 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende

partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (administratief dossier Y. A. J. J. en A. J. A. A., stuk 13, landeninformatie, deel 2; administratief dossier B. Y. A. A., stuk 9, landeninformatie, deel 2; administratief dossier D. Y. A. A., stuk 12, landeninformatie, deel 2) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijzen en als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlage 5) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de

informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partijen aangehaalde cijfers – zij verwijzen in hun verzoekschrift naar verschillende recente (zware) aanslagen in Bagdad in de periode begin 2016-juli 2016 en andere geweldsincidenten waarbij zij opmerken dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat het dagelijks publieke leven in Bagdad nooit is gestopt, ook niet tijdens periodes waarin personen afkomstig uit Bagdad wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen menen dat verwerende partij niet of onvoldoende motiveert waarom het beleid gewijzigd is, wijst de Raad erop dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de commissaris-generaal ook de gronden voor haar motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. De commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom hij van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partijen al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissingen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier Y. A. J. J. en A. J. A. A., stukken 12 en 13; administratief dossier B. Y. A. A., stuk 9; administratief dossier D. Y. A. A., stuk 12), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 30 mei 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden

beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT